

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt L.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

datus. Sed presenti rerum statu cuncta metitur, nō satis prudenter. Interea rex Henricus, Friderici Imperatoris filius, desponsam sibi duxit in Italia uxorem Constantiam monialem, solā stirpem Normannorum, quae regniū vtriusq; Sicilia succederet: Celebratq; sunt nuptia in consinio Papiensium ac Mantuanorū: quas ad magnificentiam regalem instruens, euocauit principes ac nobiles, non modò ex Italia, sed ab usq; vltima Germania, singulari & exquisita vtens instantia apud Philippum Coloniensem archiepiscopum, vt veteris infuscationis notam aboleret. Motus ille singulari regis diligentia, ad iter omnia instruit, & procedit cum magno comitatu. Sequutus illum magnis itineribus nuncius à Conrado Moguntino, verbis domini sui quā diligentissime monuit, vt sibi prospiceret, nunquā si procederet, Coloniā reuisurus. Id dolōne, an ex animo fecerit, incertum. Secum tamen reputans Coloniensis periculum sumum, non contempsit monitorem: sed simulata aduersa valetudine, iter vertit, mittens qui absentiam illius excusarent, vndē excreuit in eum suspicio.

CAPVT L.

VRbanustum succedens Lucio pontifici, ortas inter ecclesiam & Imperium simultates cepit agitare super patrimonio domine Mathildis, super inuestitura pontificum, quodq; exuuias tolleret Caesar episcoporum morientiu, vndē ecclesia miserabiliter nudarentur: obiecitq; quod abbatissas cum conuentibus suis male haberet, ver sis sacrae virginitatis stipendijs in vsu militie. Hac animosus pontifex, magni nihilominus animi Imperatori cepit obiectare. Sed Imperator, etsi non libenter, patienter tamen audiebat, quia consecrationem ad Imperium filij regis deposcebat: cum in eam rem
 ponti-

pontifex idem quod prædecessor obtenderat, non posse
 coronari filium, quandiū coronam non poneret pater.
 Inter hæc summus pontifex Volmarum ecclesiæ Treue-
 rensi præfecit: Quod audiens Imperator, indignatio-
 nem expulit, manifestè prætendens quod diū absconde-
 rat. Inde renouata sunt vulnera veteris mali. Henricus
 rex auxerat disidium inter cardines orbis. Nam dum
 inter Papam & parentem exisset disidium in palam,
 quendam Italia episcopum in conspectu suo agentem,
 interrogauit, à quo sui episcopatus consecrationem tene-
 ret. Ille respondit, à summo pontifice: A quo deinde in-
 uestituram: itidem ait ille, à pontifice. Stomachatus
 rex, iterum rogat. Tum episcopus: Nihil, inquit, prædio-
 rū ab regno vel Imperio teneo, neq; ministeriales cur-
 tes, neq; regias dominationes. Visa est regi durior re-
 sponso, & annuens militibus, permisit episcopū (indignū
 facinus, & ab Decianis tēporibus inauditū) luto volu-
 tari. Interim schisma renascitur, nō in ecclesia, sed inter
 sacerdotiū & regnū. Philippus Coloniēsis, Cōradus Mo-
 guntinus, & Volmarus Treuerēsis rem indignissimā ra-
 ti, q̄ omniū pontificū mobilia post mortē confiscarētur
 ab Imperatore, duodecim illis episcopi subscripsere: In-
 ter quos Bertoldus Metensis, quem olim electū Bremen-
 sem Papa reiecit, nec consecrari, nec confirmari passus,
 quod in Metropoli nostra diximus: Sed quod ibi nō con-
 tigit: contemptus & proiectus à pontifice Bertoldus,
 vir alioquē pōtificatu dignus, ad Imperatorem se contu-
 lit: ille venientem pro sua eruditione dignanter excipit,
 consolaturque, & apud se honorificè habitum, proue-
 nit ad ecclesiam Metensem: arbitratus illum pro tan-
 ti memoria beneficij sibi futurum obnoxium. Sed cū
 Bertoldus, Imperatorem quàm Deum offendere mālens,
 archie-

archiepiscopis inhaesit, auersatus Caesarem, indignatus
 Fridericus illum expulit de sede sua: Pulsus, Coloniā
 se contulit, & Philippus ei praebendam ab Apostolos per-
 misit. Interim Metensis sedes vacua remansit. Eadem
 turbatio Treuerensem agebat. Nam Imperator Rodol-
 phum suum aduersus Volmarum consecratum & con-
 firmatum defendit, & exulare in sua diocesi cogebat
 legitimum pontificem.

CAPVT LI.

Imperator irarum plenus tū de Italia redibat: omnes
 Alpium vias obstruens, nē quis ex Germania Romam
 petat: Explorare deinde voluit quid sentiret Philippus
 Coloniensis, quem dudum suspexit de rebellione: Enor-
 catum ergo solus solum verbis aggreditur: Quae ex lon-
 go, inquit, tempore nobis incesit familiaritas, Philippe,
 te coram iubet exponere iniurias Romani pontificis in
 nostrum Imperium: Vides quomodo Treuerensē eccle-
 sia, quem voluit, tentat intrudere: Imperij iura in Italia
 non desinit vindicare. Proinde aequum est, me quoque ad
 ea contuenda consurgere: De te autem, quam sim in
 controuersia tali spem habiturus, exposco. Iam autem
 archiepiscopus ille à summo pontifice legationis amplifi-
 cationem accepit: vt quoniam aditus ad Urbem nemini
 pateret, nē sine solatio iustitiae aut papalis gratiae mane-
 rent ecclesiae, permisit papa Philippo rerum per Germa-
 niam dispensationem: Id sciens Imperator, animum
 tamen eius pertentauit. Cui Philippus: Arbitror tibi,
 Imperator, ex longo tempore multis in rebus fidem ef-
 se meam exploratam, quod & iustitiae tuae nec defuerim
 vnquam, nec sim aliquando defuturus: Vnum est quod
 pontifices nos grauat, confiscatio rerum à morientibus
 episcopis, quae vna res ecclesias nudat, & quod episcopi-